

aspekter er også belyst. Og for Kristeligt Folkepartis vedkommende er vi sådan set tilfreds med de tilkendegivelser, der er kommet dér, også fra regeringens side, i relation til, hvad der skal ske, hvis den danske befolkning på et senere tidspunkt måtte ønske at udtræde af euroen, hvis det bliver et ja den 28. september.

Med det ønsker vi også at understrege, at uanset juraen i denne sammenhæng, uanset at der er mulighed for at udtræde, selv om det kan give noget bøvl i praksis, så er det vores opfattelse, at den beslutning, som befolkningen i givet fald måtte træffe om, at vi skal indtræde i euroen den 28. september 2000, er noget nær uigenkaldelig. Det er faktisk svært for os at få øje en reel fortrydelsesret, fordi kronen bliver afskaffet, og fordi vi så vil gå mod et stadigt tættere samarbejde på dette område.

Derfor er det jo en vigtig beslutning, befolkningen skal træffe den 28. september 2000, en beslutning på kommende generationers vegne. Man kan ikke hoppe ind og ud af euroen; man må tage stilling den 28. september 2000 også i forhold til, at det er så den kurs, Danmark vælger.

Men vi vil som nævnt samlet stemme imod de ændringsforslag, der er stillet her ved andenbehandlingen. Og ved tredjebehandlingen vil gruppen være delt ved stemmeafgivningen.

Kim Behnke (FRI):

Lad mig starte med det praktiske. Vi vil i Frihed 2000 støtte de ændringsforslag, der er stillet. Vi er ikke betænkingsberettigede i udvalget, og derfor skal jeg redegøre for, hvorfor vi har valgt – ikke overraskende – at indstille loven til forkastelse.

Oven på Enhedslistens hr. Keld Albrechtsens præcisering af, at dette er et højreorienteret projekt, kan vi jo være nogle, der føler, at det måske er et lidt uretfærdigt klistermærke at sætte på. Men på den anden side set, når jeg så tænker nærmere over det, er jeg klar over, at for hr. Keld Albrechtsen er Socialdemokratiet også til højre, og så er det rigtigt set, fordi det er jo, hvad førende socialister og socialdemokrater ud over det ganske Europa erklærer: at Den Europæiske Union er virkeliggørelsen af den socialdemokratiske drøm. Aldrig før har man haft mulighed for at have så stærke politiske midler til at styre Europa, som man har fået i hånden efter etableringen af Den Europæiske Union.

Derfor er det også meget enkelt for os. Vi tilslutter os et europæisk fællesskab. Vi ønsker et

europæisk fællesskab, der går ud på, at der skal skabes mere frihed, mere frihandel og mere velfærd for alle i Europa.

Derfor begik Europa nogle fejl, da vi tidligere valgte at gå ind på en vej mod mere politisk union.

Det spørgsmål, vi danskere skal tage stilling til den 28. september, er derfor ikke kun spørgsmålet om, hvorvidt dronningen skal have en sølvkrans med stjerner omkring sig eller ikke skal have det på den mønt, vi holder i hånden. Det er langt vigtigere. Det er simpelt hen et spørgsmål om, hvorvidt vi ønsker, at Danmark fortsat skal rulles ind i en politisk europæisk union, eller om vi skal tillade os det privilegium at stoppe op og så sige: Vi synes faktisk, at samarbejdet er gået alt for vidt allerede på nuværende tidspunkt.

Derfor er det også nemt for os at besvare spørgsmålet fra tilhængerne: Hvad er alternativet? Alternativet for os er noget så kedeligt som, at Unionen skal rulles tilbage. Så derfor har vi ikke sådan et progressivt papir om, hvilken grad af regulering af Europa, vi ønsker, for vi ønsker mindre regulering, vi ønsker mindre politik, vi ønsker færre møder, hvor ministrene skal komme og planlægge og tilrettelægge nye direktiver. Det er jo kedeligt, men ikke desto mindre er det det, vi mener, der er den rigtige udvikling for Europa.

Særlig har vi den opfattelse, at i forhold til de nye ansøgerlande fra Østeuropa, vil Danmark kunne give dem en fordel. Vi kan give dem den fordel, at når vi viser, at det er muligt både at være medlem af EU og stå uden for Euroland, så giver det dem mod og viser dem vejen til, at de i deres optagelsesforhandlinger kan formulere en platform, som betyder, at de kan få fornøjelsen af at blive en del af frihandelssamarbejdet uden at skulle have ødelagt deres nationaløkonomi og have den lagt i lænker for at blive en del af Euroland.

Derfor skal Danmark kunne turde at gå foran og vise, at det altså godt kan lade sig gøre. Man kan bruge et udtryk, som jeg i en anden sammenhæng ikke bryder mig så meget om, men man kan sige, der er en tredje vej. Man behøver ikke enten at være medlem af EU og hele møvittens inklusive Euroland eller stå uden for EU, som f.eks. Norge gør, nej, der er en tredje mulighed. Den mulighed peger Danmark på, og de øst- og centraleuropæiske lande fortjener, at vi viser, at den vej eksisterer.